“La meva petita revolució sempre ha estat emocional”

S Ivia P rez Cruz, ahir a Barcelona Foto: ANDREU PUIG.

Després de posar punt i final al seu tàndem artístic amb Refree (una aliança que diu amb sequedat que “era necessari acabar”), Sílvia Pérez Cruz (Palafrugell, 1983) publica divendres Domus, un disc amb les cançons que ha escrit per a Cerca de tu casa, un inusual film musical sobre els desnonaments amb el qual debuta com a actriu. L'estrena: el 14 de març al Teatre Tívoli de Barcelona.

Jo busco cançons i emocions, m'és igual de quin estil siguin; cal reinventar-se constantment

Les de ‘Domus' eren cançons pensades inicialment per a la banda sonora d'un film que, finalment, han acabat formant part d'un disc amb entitat
pròpia. Per què?

Vaig passar-hi quasi tres anys treballant i, quan vaig tenir-ho acabat, vaig adonar-me que tot plegat no havia estat massa diferent de quan havia fet 11 de novembre [el seu debut en solitari, del 2012]. Hi havia deixat molt de mi i, tot i que estava esgotada, volia fer l'exercici de deslligar aquelles cançons de la pel·lícula i treballar-les de manera independent per a un disc.

Quines emocions ha aconseguit treure de vostè, la reflexió sobre els desnonaments?

Bé, més que parlar tota l'estona de desnonaments, volia parlar del viatge emocional de les persones que els pateixen. El sentiment de fracàs, la soledat, els problemes d'amor i de relacions familiars que se'n deriven... Emocions universals, en definitiva, sobre les quals ja havia cantat. Sí, però, que necessitava alguna cançó que ho tractés des d'un punt de vista directe i concret, nou per a mi. Mirant directament als ulls. Hi ha No hay tanto pan, en què canten els de la PAH (Plataforma d'Afectats per la Hipoteca) de Girona iSí se puede, amb una banda sonora real creada pel poble que hi havia de constar.

De quina manera la toquen, aquestes injustícies?

Simplement trobo desastrós que a algú li treguin la casa. Perdre-la és perdre molt més que un edifici. És perdre part de tu. La intimitat, els records, la vida... No sóc de la PAH, però em sembla horrorós tot el que ha hagut de viure aquesta gent.

Es reivindica com a lletrista. Té la sensació que, fins ara, s'ha estat parlant de vostè com d'una preciosa veu i prou?

Prou contenta estic que hi hagi gent que sàpiga que canto! Quan se'm mouen més coses dins meu és cantant. I, tot i que de cap manera em considero una lletrista, per l'entorn en què em vaig criar sempre m'han apassionat més coses a banda de cantar. Escriure, en aquest cas, ha estat més aviat un experiment. A 11 de novembre parlava molt d'emocions dins meu; era una purga sobre la qual m'atrevia a escriure. Aquí, en canvi, hi ha hagut una recerca de forma i contingut a la qual he estat donant moltes voltes i que m'ha fet veure una evolució en mi

de la qual em sento molt contenta.

Són cançons d'allò que se'n diu “polítiques”, de protesta?

La meva petita revolució sempre ha estat emocional. Intentar aconseguir que la gent estigui viva perquè reaccioni i estimi més, digui el que pensa, sigui lliure...No hay tanto pan,en aquest sentit, potser va una mica més enllà, però de la mateixa manera que m'agrada cantar sobre amor i desamor, també volia fer-ho de culpa, poca vergonya, mentida, poder... Temes, al capdavall, més enllà de l'època històrica que estem vivint.

Ho fa amb la voluntat de canviar les coses?

Sempre tens d'alguna manera aquesta idea, perquè la música té un poder per anar ni que sigui un mil·límetre més enllà. Pots dir, per exemple, que “et roben i et criden” sense que ningú et faci cas, i fer-ho, en canvi, amb una melodia a sota que toqui l'oient. El poder de la música és increïble.

El disc, estilísticament, és
molt divers. I experimental,
en molts moments.

Jo busco cançons i emocions, m'és igual de quin estil siguin. Sé que això no té fi, no té sostre. T'has d'anar reinventant constantment, i això t'obliga a estar sempre superconnectada. Exercicis com els que he fet en aquest disc em fan estar desperta.

Parli'm del film. S'anomena ‘Cerca de tu casa', s'estrena al maig, hi interpreta una jove de 30 anys amb una filla de 10 que, en perdre la feina, no pot pagar la hipoteca. És, com es diu, un ‘musical'?

Ho és en el sentit que els actors canten, però la paraula musical té unes connotacions que ens porten a un lloc que, en absolut, és el que és. S'explica una història amb la música com un recurs més. El referent que em va donar al principi el director és el de Björk a Ballant en la foscor (Lars von Trier, 2000), i vaig trobar-hi una oportunitat per crear el que volgués.

Com s'hi veu, d'actriu?

Jo no sóc actriu, però m'ha agradat molt fer-ho, he après moltes coses i he entès allò de la màgia del cinema.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 17-02-2016 Pàgina 47
-El Punt Avui. Barcelona 17-02-2016 Pàgina 35
-El Punt Avui. Camp i Ebre 17-02-2016 Pàgina 35
-El Punt Avui. Lleida 17-02-2016 Pàgina 35
-El Punt Avui. Maresme 17-02-2016 Pàgina 35

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/942274-lla-meva-petita-revolucio-sempre-ha-estat-emocionalr.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui